

og derfor er det også vigtigt at få lavet det nødvendige forarbejde til den problematik.

Det var, hvad jeg ville sige om redegørelsen. Jeg synes, det har været en udmærket debat, og jeg synes, at det er rart, at emnet bliver dagsordenssat minimum én gang om året. Det ville selvfølgelig være rart, hvis det var et emne, som også blev taget op generelt under behandlingen af diverse lovforslag.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Mogens Nørgård Pedersen som ordfører.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg fremsige følgende:

Har vi næsten ligestilling i Danmark? Jeg stiller spørgsmålet, fordi det afspejler den forståelse, der præger den danske ligestillingsdebat og ikke mindst den danske ligestillingspolitik.

Mens vore svenske naboer diskuterer ligestilling ud fra den præmis, at der i samfundsstrukturerne eksisterer en reel undertrykkelse af kvinder, er debatten herhjemme præget af forestillingen om, at ligestilling er tæt på at være en realitet, og hvorfor er der den forskel, når den faktiske ligestilling i de skandinaviske lande ikke afviger bemærkelsesværdigt fra hinanden?

Flere forskere har kaldt den danske ligestillingspolitik for symbolpolitik, det vil sige, at vi her i Folketinget tilkendegiver en god vilje over for problemstillinger på ligestillingsområdet, men at vi samtidig godt ved og måske endda er tilhængere af, at initiativerne ikke skal føre til de store ændringer. Er det korrekt? Det håber jeg ikke.

I Kristeligt Folkeparti finder vi det naturligt, at ligestillingsdebatten antager nye former, så vi griber fat i de nævnte problemstillinger og bevæger os væk fra floskler og stereotype ligestillingsdiskussioner, hvor de forudindtagne holdninger og fordomme får frit spillerum. Vi skal ikke mindst blive bedre til at inddrage erfaringer fra vore nordiske naboer på ligestillingsområdet. Det vil uden tvivl berige debatten og føre til en reel diskussion af, hvilken ligestillingsforståelse vi mener den danske ligestillingspolitik bør tage udgangspunkt i.

Kl. 16.15

Først når vi i Folketinget har taget stilling til disse spørgsmål, mener vi i Kristeligt Folkeparti, at vi er klædt på til at diskutere endemålet og udformningen af den statslige ligestillingspoli-

tik. Det handler i høj grad om, hvilken tilgang man har til ligestillingspolitikken, og hvilke midler man ønsker at anvende for at opnå den reelle ligestilling.

Som det fremgår af redegørelsen, er ministeren og regeringen af den opfattelse, at ligestilling er vigtig, men at alle samfundsgrupper skal opnå den uden særbehandling. Målsætningen for regeringen er at skabe reelle og ikke blot formelle lige muligheder. Men hvad gør vi, når samfundsstrukturen uundgåeligt skaber ulighed og forhindrer, at der reelt er lige muligheder?

I Kristeligt Folkeparti mener vi ikke, at ligestillingsministeren lever op til sit ansvar, fordi de fremlagte indsatsområder ikke tør tage hånd om den meget essentielle problemstilling, og dermed risikerer vi et prædikat som symbolpolitik. F.eks. bruger ligestillingsministeren alt for sjældent de muligheder, hun har i den gældende lovgivning til at rette op på kvindernes manglende ligestilling i ministerens mange råd og udvalg, og det kan der være to årsager til:

For det første kan det afspejle en manglende sammenhæng mellem intentionerne og den faktisk førte politik. Her tænker jeg især på mainstreamingstrategien, som er en god idé, men kræver utrolig stor opmærksomhed og ansvarlighed, hvis den skal gennemføres. For det andet kan det være, at ligestillingsministeren ikke ser det som et ligestillingsproblem, at kvinder er underrepræsenteret i udvalgene, men det hænger ikke sammen med, at lighed i ledelse, politik, forskning er indsatsområder for 2003. Dermed er vi tilbage ved spørgsmålet om, hvad ligestilling er, og hvordan vi skal udforme den statslige ligestilling.

Kvinder er fortsat stærkt underrepræsenteret i såvel topposter i det private erhvervsliv som i kommunaladministrationen og forskerverdenen. Vi mener faktisk i Kristeligt Folkeparti, at det er nødvendigt med statslige tiltag, der indfører positiv særbehandling af både kvinder og mænd de steder, hvor den kønsmæssige fordeling er skæv. Det er ikke nok kun at indsamle og analysere gode erfaringer på området, kortlægge årsager eller holde konferencer. Det flytter ikke på strukturerne.

Vi finder det meget positivt, at flere og flere emner, der ikke tidligere har fundet vej til den danske ligestillingsdebat, er på vej ind på den danske ligestillingspolitiske dagsorden. Det gælder bl.a. ungdomskulturen og moderne kønsroller, et aspekt af ligestilling, som Kriste-